

Més de dos milions de vots

Un dia, d'aquí pocs anys, sabrem moltes altres versions de com han anat les coses aquests dies. En les negociacions sobre el programa nuclear iranià. En les intenses reunions, tan desequilibrades, entre el govern grec i els servidors polítics del poder econòmic europeu. En les eleccions a la presidència del Barça. O en les trobades al Palau de la Generalitat, amb representants de les entitats de la societat civil i dels partits entrant i sortint. De moment, ens haurem de conformar amb les versions oficials distribuïdes, amb les immediatament filtrades en privat, i amb les intuïdes. I, potser, amb les preparades pels guionistes del relat de l'actualitat, que no sempre coincideixen amb cap de les anteriors. Però hem d'estar tranquils. En l'era de WhatsApp i de La Camarga, d'Edward Snowden i de Wikileaks, tot queda enregistrat. I, com Xavier Bosch ens indicava magistralment, "se sabrà tot".

Abans de saber-ho tot, però, haurem de votar. Podrem votar. Encara que no exactament de la manera que hauríem volgut. No és casualitat. Aquests últims anys, els serveis d'intel·ligència de l'estat espanyol han tingut com a missió principal interferir en el procés català cap a la independència. Aquest era i és el principal risc que ha hagut d'afrontar l'Estat. Des del respecte a les víctimes i als seus familiars, el procés comporta per a l'Estat un risc políticament més gran que el perllongat i sagnant desafi-

ament que li va suposar el terrorisme. Potser per això l'Estat va dedicar més atenció negociadora a aquell conflicte de la que ha dedicat a la reivindicació catalana. En un cas i l'altre, l'Estat ha comès abús de poder. En totes dues ocasions ha restringit les garanties democràtiques: llei de partits (per excloure determinades formacions polítiques d'una legalitat feta a mida i privar-les dels seus drets); prohibició del referèndum (per impedir que la població catalana es pogués pronunciar sobre el seu futur). I en tots dos contenciosos l'Estat ha mobilitzat els seus aparells i les seves clavegueres: per obtenir informació, per penetrar en les organitzacions –especialment les de caràcter més obert i "espontani"– i per intervenir en els processos de formació i de construcció de l'opinió pública. La

JOAN M. TRESSERAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

proximitat del poder establert a molts dels mitjans de comunicació dominants, l'administració de filtracions, dossiers, mitges veritats, rumors, difamacions i intoxicacions, i l'exacerbació dels sectarismes latents i les divisions internes completen el catàleg d'actuacions.

El procés català ha pogut arribar al punt on som després dels esforços continuats de moltíssima gent. Alguns durant tota la vida; d'altres amb una especial empena i renovada ambició en el cicle posterior al 2012. S'han hagut de vèncer molts obstacles i moltes inèrcies. S'han hagut de superar moltes intoxicacions i pressions. S'han hagut de dirimir confrontacions d'idees en condicions molt desfavorables. Ens hem vist obligats a improvisar perquè se'ns han prohibit els procediments or-

dinaris i les vies normals de conformació d'una majoria democràtica. I també, esclar, hem hagut de carregar amb les conseqüències dels nostres propis errors, desavinences i imperícies. De tot plegat hi haurà un dia, molt després del 27-S, que en sabrem més i ens ho podrem explicar. Haurem pogut col·leccionar diferents versions de totes les veritats; cadascú segons la seva experiència, el seu registre, la seva mirada, les seves conviccions. Però ara hem de votar.

Tot hauria pogut anar millor? Sens dubte. Però la realitat i les correlacions de forces són tossudes fins que s'imposen. Per això és tan important que testem democràticament unes forces –les de l'independentisme– que mai abans hem pogut mesurar. I que ho fem de la manera concreta i en les condicions que ens hagin i ens hàgim acabat imposant. És la radicalitat possible i a l'abast, ara mateix, i cal aprofitar-la. No insistim més en el que hauria pogut ser, ni en el dolor que cadascú arrossega. Ja ho faran els historiadors. Ara toca aglutinar, eixamplar, votar i guanyar. Últim article.

Tenim adversaris molt poderosos que disposen de recursos molt superiors. Estan al servei de les posicions de l'Estat per garantir-li la nostra dependència. Molts són professionals qualificats. Gent de talent i expertesa. Tenen instruccions molt clares: impedir-nos l'emancipació. Són molts, estan ben organitzats i són per tot arreu. No només ens hem lesionat sols, doncs. Però encara podem guanyar.

Necessitem més dos milions de vots per posar-nos en marxa. Aquest és el repte. Ho tenim a tocar. Amb la humilitat i l'audàcia necessàries podem encetar una història carregada de possibilitats. Només si guanyem. Totes les altres posicions són legítimes; però, ara mateix, més conservadores.

SUSANA SUBIRANA

No insistim més en el que hauria pogut ser. Ja ho faran els historiadors. Ara toca aglutinar, eixamplar, votar i guanyar